

CARL MESTERTON ♣ CURT ULFSTEDT ♣ MIISA LINDÉN

METSOLAT

Tie huipulle

Carl Mesterton
Curt Ulfstedt
Miisa Lindén

Metsolat

Tie huipulle

SAGA Egmont

Metsolat – Tie huipulle

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1994, 2024 Carl Mesterton, Curt Ulfstedt, Miisa Lindén and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727173924

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I

Kainuun talvi oli kylmä ja viimainen. Lunta oli taas saatu yllin kyllin Hoikankin kunnassa. Suuret ja pienet talot, navetat ja aitat näyttivät miltei uppoavan ympäröiviin hankiin.

Tummanpuhuvan korpimetsän vanhat kuuset riiputtivat oksiaan lumen painosta. Kalajärveä ei erottanut lehtoniityistä eikä nevalakeudesta, niin tasapuolisesti ne oli peitelty valkoiseen peitteeseen. Myöskin siellä täällä kohoavat vaarat olivat saaneet kuorrutuksensa.

Leppävaaran punainen talo nökötti Urjan vaaran kainalossa. Savupiipusta tuprahteli elämänmerkkejä taivaalle. Eteispöksen ikkunat olivat huurteisten kukkien peittämät mutta tuvasta kajasti lämmin keltainen valo. Siellä elelivät Antti ja Annikki Metsola. Ja asuihan kotona vielä viidestä lapsesta yksi, Erkki.

Urjan vaara suojasi taloa ja sen rinnemaita pahimmilta kylmänpuhureilta. Näillä korkeuksilla ei juuri muuta kannattanut viljellä kuin rehuviljaa karjalle. Ja vaikka monissa taloissa oli luovuttu lehmistä, oli maakunnan maitosuoni

kuitenkin näyttänyt vielä ehtymättömältä. Sitä paitsi metsissä oli monen täkäläisen talon turva, ja joskus sanottiinkin, että metsämarkka oli Kainuussa yleisimmin käytetty rahayksikkö.

Vaarat olivat saaneet Hoikan lähitienoilla levätä rauhassa. Niin karuilta kuin ne näyttivätkin, niiden hietamoreeni oli erittäin rikasta kasvualustaa, ja niinpä ylänkösoilla kypsyi ankarinakin vuosina runsaat hillasadot. Niistä sai moni perhekunta lisäansion, joka ei ollut suuri mutta tarpeellinen. Perikainuulainen vaatimattomuus oli kuitenkin estänyt näkemästä vaarojen ainutlaatuisen kauneuden ja valtakunnallisenkin merkityksen. ”Tökkopa näissä on näyttämistä” oli lausahdus, joka sopi yhteen sun toiseen asiaan hoikkalaistenkin suussa.

Nyt oli kuitenkin kuulunut kummia. Erkki Metsolalla oli hurjia suunnitelmia kotivaaransa suhteen. Urjan rinteille rakennettaisiin laskettelukeskus. Kyläläiset pyörittelivät päätään. Kuka näki tulevaisuuden valoisana, kuka mustaakin mustempana. Ja Erkki... niin Erkki...

”Ankara ankara täällä on työ.
Pitkä on talvi ja valju on yö.
Miehiset miehet ja naiset hei,
meille ei vaikerrus kuulu – ei!”

Oli perjantai, tammikuun 13. päivä 1989.

Antti puhalsi edellään kirpeää pakkashöyryä astellessaan pihan poikki autolleen. Mustan tikkitakin vetoketju oli vedetty kurkkua myöten kiinni. Silmissä oli tuikea ilme. Hän ruopaisi muutaman kerran hanskakädellä vanhan Volvonsa konepeltiä, pakkaslumi ei irronnut sovinnolla.

– Mihin sinä nyt? Annikki tuli puolijuoksua navetalta. – Et sinä saisi tulla ulos tämmösellä pakkasella. Sinun sydän ei tykkää siitä.

– Tykkää ja tykkää... Antti mutisi ja tempoi jäykkää pressua auton katolta. – Kun tietäisi, missä se perhanan Erkkikin luuhaa...

– Elä viitti, Antti, kirotta.

– Kolmatta päivää on taas kateissa! Voisi ees soittaa, että tiedettäis missä on!

Pressu lensi hangelle kuin valtava jäätynyt lepakko.

Annikki huokaisi raskaasti.

– Sillä on varmaan joku tärkeä asia...

– Olkoon vaan! Mutta minä meen nyt kahtomaan sinne soramontulle, mitä siellä voi tehdä.

Annikki tiesi, etteivät mitkään estelyt tehoaisi Anttiin. Auton ovi aukesi narskahtaen ja kitisten.

– Kyllä Erkki varmaan huomenna on kotona, kun se Kehitysaluerahaston tutkijakin tulee, Annikki yritti vielä pehmentää toisen myrrystuulta.

– Mistä Erkki sen tietäisi! Meillehän se tutkija on soittanut eikä Erkille! Antti tunkeutui ähisten kylmään autoon. Kovasta pakkasesta huolimatta auto lähti ilman suurempia ponnisteluja käyntiin kuin ei olisi muutakaan uskaltanut tehdä. Nytkyen ja ankarasti kaasua tupruttaen se lähti pihasta metsätielle.

– Voi voi sentään... Annikki puhui itsekseen ja kiirehti takaisin navettaan. Talon miehet aiheuttivat kumpainenkin hänelle ylimääräisiä sydämenlyöntejä. Erkki oli ollut paljon poissa kotoa viimeisen parin kuukauden aikana. Ja aina, kun hän oli tullut reissuiltaan, hän oli ollut kummallisen hiljainen ja välttelevä, oli vain paiskinut töitä hullun lailla soramontulla.

Annikille ja Antille hän oli sanonut, että tulevan laskettelurinteen suunnittelu vaati kaikenlaisia työmatkoja. Anttia nämä selitykset eivät selvästikään tyydyttäneet, varsinkin, kun hän joutui toimittamaan puhelinvastaajan virkaa ja sillä tavalla osallistumaan yhteen sun toiseen Erkin projektiin. Ja kun poika ei ollut paikalla, oli pakko ”pelata entiijjää” ja tarjota ”eioota” vähän väliä.

Yhtään vähemmällä hermoilulla ei Annikki pärjännytkaan Antin kanssa. Edellisenä päivänäkin hän oli nähnyt, kuinka Antti oli yrittänyt ottaa salaa jo viidennen nitron. ”Minä nyt otan niin monta kun haluan”, oli Antti tokaissut, kun hän oli huomauttanut asiasta. ”Sitä minä vaan pelkään, että jos se peli tuommosena jatkuu, nii sinä räjähdät joku kaunis päivä”, oli Annikki sanonut. Antti oli nauranut: ”Sehän se oliskin komea lähtö reservin alikessulle!”

Antti huokaisi helpotuksesta tullessaan soramontulle. Siellä eivät sentään työt seisoneet. Partanen kauhoi ahneesti rinteen seinämää. Antti käveli kaivinkoneen kylkeen ja naputti nyrkillä mustaa ovea. Partasen iso, punainen nenä painautui ensin oven lasiin, sitten paljastui koko mies koneen kopista.

– Terve! Antti huusi. – TVL:lle pitäisi toimittaa kaheksan täyttää kuormaa soraa kello 18:sta jälkeen Oravanniemen mäkeen! Ja sitten pitäisi toimittaa kunnalle kaksi kuormaa santaa! Partanen sammutti kaivinkoneen.

– Se tietää ylitöitä. Kyllä niistä pittää tiedottaa ajoissa. Eikä me olla saatu vielä tässä kuussa ylityötunneista mittään maksua.

– Joo joo, kyllä minä sen tiedän, Antti ärähti vaivautuneena. – Kyllä ne kaikki sitten selviää, kun Erkki tulee kotiin matkalta.

Antti ehti nähdä pilkallisen välähdyksen Partasen kasvoilla.

– Minne se nyt tällä kertaa meni? Paljon sillä on ollu niitä matkoja viime aikoina.

Antti hieraisi niskaansa.

– No nii on nii! Mutta kyllä se kohta tulee. Eihän sitä nyt ihminen minnekään katoa, rauhan aikana!

Antti ei jäänyt odottamaan vastausta. Hän marssi takaisin autolleen. Eteen sattuneet lumenkuorruttamat kivenmurikat saivat kyytiä.

Liisa seisoj Tampereen rautatieasemalla ja yritti käydä katseella läpi kaikki laitureilta matelevat matkalaiset. Osmo tuli raskasta rinkkaa kantaen eikä voinut hillitä leveää hymyään nähdessään Liisan.

– Moi!

– Moi, ihana kun tulit! Liisa painautui silmänräpäyksen ajaksi vihreää maihinnousutakkia vasten. – Nyt kerrot mulle kaikki Greenpeacen salaisuudet! Montako valasta pelastitte?

Osmo naurahti.

– Mä voisin kyllä kertoa muutaman jutun sieltä Norjasta. Mennään vaikka jonnekin kahville. Sitten mun pitäis löytää tällainen matkustajakoti jostain. Osmo kaivoi taskustaan pienen lapun ja antoi sen Liisalle. – Tiedätkö missä se on?

Voi herranjumala mikä läävä, Liisa ajatteli nähdessään majapaikan nimen.

– Just joo...

– Mitä?

– Ei mitään, mää voin viedä sut sinne.

– No, ootko sä päässyt minnekään opiskeleen? Osmo kysyi, kun he lähtivät kävelemään Hämeenkadun ihmisvilinään.

– En mää vielä, mää olen ollu isän firmassa vähän auttamassa. Mutta kyllä mää meinaan pyrkiä heti kun on mahdollisuus.

– Ootko jo päättänyt mihin?
– Een... mää olen aatellut biologiaa tai ehkä biokemiaa...
– Biokemiaa? Osmo katsoi silmät suurina. – Se on yhtä kova homma kun jos lukisit Hesän puhelinluettelon ulkoa.
– On vai?! Liisa tyrskähti. – Täytyy vissiin keksiä jotain muuta sitten.

Liisalla oli ollut oikein ikävä Osmoa. Ja vaikka hän ei voinutkaan mitään sille, että Stigu kummitteli yhä silloin tällöin mielessä, niin juuri tuolla nimenomaisella hetkellä hän ei muistanut koko ihmistä. Hän vilkuili tämän tästä vierellään kulkevaa Osmoa, joka näytti tarkkailevan hyväntahtoisen uteliaana Liisan kotikaupunkia.

– Onnea uudelle lääkäri! Stigu ojensi ruusukimpun yllättyneen Eevan nenän eteen. Eeva oli luullut, että hän oli pystynyt pitämään salassa valmistumispäivänsä. Turha luulo. Stigu oli metsästänyt tiedon lopulta lääkintöhallituksen paperiviidakosta ja tullut Helsinkiin odottamaan Eevaa kyseisen viraston ulkopuolelle. – Ja onnea uudelle morsiamelle. Stigu suuteli entistäkin yllättyneempää Eevaa poskelle.

– Mikä juttu tää nyt oikein on?
– Eiks kukaan ole kertonut sulle, että sä menet tänään kihloihin? Stigu nauroi.

Punaiset ruusut värjöttelivät toisiaan vasten pikkupakkasessa. Helsingin ikuinen viima vainosi niitäkin. Kun Eeva katki kukat hellästi takkinsa alle, niistä lähti hauraan makea tuoksu. Hän pudisti päätään, vaikka koko mielen oli täyttänyt lämmin tunne:

– Sä olet mielenkiintoisella tavalla päästäks sekaisin.

Stigun tuttu pieni Honda odotti parkkipaikalla. Sen sisään päästyään he suutelivat kuin eivät olisi nähneet toisiaan vuosiin. Asfalttiaukio oli peittynyt hennon, valkoisen lumiharson alle.

He kävivät syömässä ja kilistämässä kuohuviinilaseja italialaista jäljittelevässä pastaravintolassa. Intohimoinen tenori lauloi kaiuttimien kautta rakkaudesta Roomassa tai Napolissa tai Veronassa tai...

– No mitä nyt? Eeva kysyi, kun Stigu kaivoi salaperäisesti hymyillen taskustaan pienen koristeellisen laatikon.

– Avaa se.

Eeva avasi. Laatikon sydämessä oli sormus. Stigua nauratti Eevan hölmistynyt ilme.

– Täähän on mieletön, Eeva sai hiljaa sanottua. – En mä tällasta voi ottaa vastaan.

Stigu otti sormuksen laatikosta ja pujotti sen Eevan nimettömään.

– Mä rakastan sua, Eeva, ja mä haluan antaa sulle vain parasta.

– Täähän on maksanut varmaan mansikoita. Eeva katseli välkkyvää kiveä sormensa päällä.

– No, ei nyt sentään, Stigu nauroi. – Vähän vaan säästämistä ja tinkimistä.

Eeva kurkottaui pöydän yli ja suuteli.

– Sä olet uskomaton.

– Niin olenkin, Stigu vastasi onnellisena. – Lähdetään.

– Tampereelle vai?

– Hotelliin. Mä olen varannut meille huoneen.

– Sä alat kyllä vaikuttaa parantumattomalta tapaukselta.

Risto ei ollut läheskään yhtä onnellisessa mielentilassa. Hän istui Jaakon työhuoneessa pankissa hikihelmet otsallaan ja päästeli raskaita puhalluksia. Suuresta ikkunasta näkyi punatiilinen muisto yhdestä Tampereen lukuisista tehtaista. Pumpulitehtaan ullat olivat saaneet antaa tilaa eleganteille putiikkienpitäjille.

– Totuus on se, että minä en saa viimeiseen päivään mennessä kasaan niin paljon rahaa, että se riittäisi kaikkeen... en millään. Risto pörrötti epätoivoisena hiuksiaan. – Mulle on tulossa iso keikka, mutta maksun minä saan vasta kahden kuukauden kuluttua.

– Paha juttu... Jaakko silmäili lankoaan vakavana.

– Eikö pankki voisi lykätä koron maksua? Tämä on hätätapaus nyt, Jaakko.

Jaakko keinui pitkäselkäisessä tuolissa punaruskean pöydän takana. Pyöreä pää oli vitivalkoisen paidankauluksen tukemana kuin isossa munakupissa.

– Niin, enhän minä yksin voi sitä päättää... mutta mutta, voinhan minä tiedustella. Olisi hyvä, jos minä voisin vähän vilkaista sitä sun kirjanpitoasi, välitilinpäätöksiä ja niin edelleen.

– Jaa...? Kyllä se sopii. Risto napitti lankoaan räpsyttömin silmin. Vaalearuutuinen villahuivi sai luopua kuristusotteestaan, kun Risto löysti solmua kaulallaan.

– Tuota, se keikka, onhan se varma? Jaakko kysyi.

Risto nielaisi miltei kuuluvasti.

– On... on se... Hän kiersi Jaakon tutkivan katseen eikä oikein tiennyt itsekään miksi. – Varma on...

– Selvä, palataan sitten asiaan.

Kun Risto tuli kotiin, hän luuli pääsevänsä vaikeuksiaan pakoon edes hetkeksi, mutta toisin kävi. Olohuone oli täynnä pahvilaatikoita, joita Rajja täytti kovalla vauhdilla. Risto pyöri

hetken ovensuussa kuin ei olisi uskonut silmiään. Kirjahylly näytti reijitetyltä puolityhjine hyllyineen.

– Siis... mitä sinä teet? Risto sopersi.

Raija pakkasi tietosanakirjajärkäleitä yhden laatikon pohjalle.

– Minä muutan Helsinkiin, mä olen saanut telkkarista töitä.

– Mitäh...?

– Ja mä haluan eron. Raija paiskasi kaksi sinikantista mappia tietosanakirjojen päälle. – Minä otan Hesasta jonkun asianajajan, sä otat varmaan Jaakon.

Riston päässä humisi. Hän kompuroi laatikoitten yli ja tarttui Raijan käsivarsiin kiinni.

– Mitä sinä oikein puhut!

– Päästä irti!

– Odota nyt, rauhoitu! Puhutaan! Risto ravisti Raijaa.

Raija repi itsensä väkisin irti:

– Ei tässä ole enää mitään puhumista! Minä lähten!

Risto rojahti lähimmälle tuolille. Hän yritti kasata ajatuksiaan, mutta hänestä tuntui, että päässä olikin vain sanojen alkuja ja loppuja ja mustia pisteitä, eikä yhtään järkevää lausetta, ei yhtään järkevää lausetta.

– Onhan meidän puhuttava... hän kuuli itsensä sanovan.

– Lapset... Lasse ja Liisa...

– Nyt on liian myöhäistä, Raija huokaisi vastapäätä. – Lapset on täyskasvuisia, kyllä ne pärjää. Sulla on sun intressisi ja mulla mun, ei tästä tule enää mitään.

– Onhan meillä yhteinen elämä... tämä koti...

– Meillä OLI koti, mutta sä olet satsannut senkin yrityssotkuihisi! Raija kiivastui uudelleen. – Niin kuin jonkun pelimerkin helvetti! Mitään ei ole enää jäljellä! Eihän me olla edes pystytty keskustelemaan enää vuosiin!

– Rankka työ...

– Rankka työ! Raija huusi itkua pidätellen. – Eikö mulla ole ollut rankka työ?! Mä olen saanut tehdä kaiken täällä kotona ja samalla minä olen käynyt töissä! Koska sä olet viimeksi imuroinut?! Tiedätsä, että tässä huushollissa pestään vessakin kerran viikossa?!

– No mikä teillä taas on? Liisa oli tullut yllättäen ulkoa. Risto näki tyttären silmissä kiukkua ja tympääntyneisyyttä.

– Äitisi haluaa erota ja muuttaa Helsinkiin.

– Näin on, Raija sanoi Liisalle. – Kukaan ei voi olla sellasessa kodissa, missä kukaan ei ole koskaan paikalla eikä kukaan koskaan puhu kenenkään kanssa eikä kukaan merkitse kenellekään mitään eikä kukaan tee mitään. Sinäkään et tee yhtään mitään. Kodin pitäisi olla sellainen paikka, että sen hoitamiseen osallistuvat kaikki. Se ei voi olla orjan paikka yhdelle.

Liisa kuunteli hammasta purren. Tummat silmät tuijottivat kipinöiden Raijaa.

– Just joo, Liisa sähähti. – Kun sää et saa pitää päätäs, niin sää lähdet.

– Pikku prinsessakin olis voinut hakea töitä eikä vaan loisia nurkissa ja odottaa, että kaikki kannetaan eteen.

– Mää olen ollut töissä isän firmassa!

Raija nauroi käheästi:

– Sanotko sinä sitä työksi.

– Huomaatsää?! Sää halveksit kaikkia, jotka ei oo samaa mieltä sun kanssa. Lähde vaan helvetti sinne Hesaan sen ällöttävän rakastajas kanssa! Sun ei olis koskaan pitäny mennä naimisiin eikä hankkia yhtään lasta saatana!!

Liisa lähti huoneesta ja miltei saman tien paukahti ulko-ovi.

Raija istui hiljaa. Risto tunsu itsensä tyhjääkin tyhjemmäksi. Koko huone oli epätodellisen äänetön.

– Onko se totta...? Risto sanoi juuri ja juuri kuuluvasti. – Onko sulla joku toinen...?

– Mitä väliä sillä enää on.

Riston ja Raijan Nokian rivitalosta ei ollut pitkä matka Tampereen Amuriin, silti Jaana oli päivällä aikansa kuluksi laskenut, että hän oli nähnyt Ristoa useammin silloin, kun he Jaakon kanssa vielä asuivat Sotkamossa. Niinhän sitä sanotaan, että mitä lähempänä, sitä kauempana... tai jotakin sinne päin, Jaana oli muistellut. Ja Eeva vain luki ja luki ja luki, hänestäkään ei saanut seuraa kuin aniharvoin.

Jaana oli kevyessä humalassa. Hän oli jo Jaakkoa töistä odotellessaan nauttinut muutaman sherryn ja nyt hän lirutti pulleasta pullosta vielä pienen lasillisen itselleen. Hän kurkisti baaritiskin ja lasikaapin välistä olohuoneeseen, missä Jaakko istui väsyneen näköisenä nahkasohvalla.

– Otatko sinä?

– En minä välitä, Jaakko vastasi ja avasi television. – Montako olet ottanut tänään?

– Monta. Jaana tuli makeaa juomaa maistellen ja heittäytyi vaalean ja muhkean nojatuolin syliin.

– Minkä takia?

– Kun on niin tylsää, ei ole mitään tekemistä. Me ei tunneta täällä ketään eikä me käydä missään. Minä olen yksin päivät pitkät, ja sitten kun sinä tulet kotiin, niin mitä sinä teet? Katsot teeveetä. Tylsää.

– Mitä sinä sitten haluaisit tehdä? Jaakko etsi kaukosäätimellä uutiset näkyviin.

– Sotkamossa meillä oli aina jotain menoja, mitä tahansa mukavaa... Jaanan ääni muuttui haaveelliseksi.

– Niin oli niin, Jaakko huokaisi. – Mutta itsehän sinä halusit muuttaa. Minä varoitin silloin, muistatko? Ei täällä ole niin helppoa päästä mihinkään piireihin mukaan. Hei katsos, kuka on telkkarissa!

Jaanan terävä nenä kääntyi salamana vastaanotinta kohti.

– Lasse! hän hihkaisi.

TV-uutisissa haastateltiin todellakin vänrikki Lasse Metsolaa Libanonin pölyisen kuumissa maisemissa. Lasse katsoi suoraan kameraan YK-sotilaan sininen baskeri päässään, ja hänen äänensä oli varma ja vakuuttava:

– Tämä on paras mahdollinen jatkokoulutuspaikka ammattisotilaalle. Kaikki kokemus täällä on mielestäni arvokasta. Sitä paitsi maamme saa kansainvälistä arvostusta, ja sen merkitystä on vaikea mennä edes arvioimaan.

– Voi että! Jaana oli innoissaan. – Toivottavasti Ristolla ja Raijalla oli telkka päällä.

– Niin, Jaakko hymähti. – Ihan komeasti se poika puhui.

– Kyllä Raijakin tuon olisi hyväksynyt. Jaana laski tyhjän lasin pöydälle. – Me ei olla muuten käyty sielläkään pitkään aikaan.

– Ei olla ei, etkä sinä ole kutsunut niitä tänne.

– En niin, kun minusta on tuntunut siltä, että ne ei oikein välitä liikkua yhdessä.

– Ai jaa...? Jaakko katsoi ihmeissään tietävän näköisenä nyökyttelevää vaimoaan.

Liisa oli kuljeskellut koko illan ympäri kaupunkia. Välillä hän vihasi kaikkea mahdollista ja eniten vanhempiaan ja välillä hän oli täynnä pohjatonta surua. Erotkaa saatana! hän karjui

äänettömästi itseksensä ja käveli kiivain askelin Keskustorin poikki ties kuinka monennen kerran. Hän pelkäsi törmäävänsä johonkin tuttuun ja paransi vauhtiaan. Vaikka hän olisi kaivannut eniten sitä, että olisi voinut itkeä jollekin, hän tunsi, ettei tätä asiaa voinut jakaa kenenkään kanssa.

Tai ehkä sentään.

Liisa avasi matkustajakodin ulko-oven. Oven lasi oli likaisen juovainen. Joku oli piirtänyt siihen hätäisesti hakaristin, ja ilmeisesti joku toinen sydämen. Nimestä, jolle se sykki, ei enää saanut selvää. Liisa livahti sisään tunkkaiseen aulaan.

Pari rekkakuskia jutteli matkustajakodin omistajan kanssa samettipäälysteisen sohvamuodostelman luona. Melkein katon rajassa killui televisio kallellaan. Miehet seurasivat kiinnostuneina jotakin ulkomaista urheilukanavaa. Liisa hävisi kuin varjo portaisiin.

Hän käveli kokolattiamattoista käytävää sille ovelle, jonka eteen hän päivällä oli Osmon jättänyt. Ympäröivistä äänistä päätellen kellertävät seinät olisi voinut puhalttaa kumoon. Yhden oven takana pelattiin korttia, ja miehinen karjunta antoi ymmärtää, ettei suinkaan kuivin suin. Liisa kuuli selvästi oman hengityksensä.

Hän koputti hiljaa oveen. Hetken päästä oviaukkoon ilmestyi unenpöpperöinen Osmo valkoisessa kerrastossaan. Osmo näytti siltä, ettei hän itsekään ollut aivan varma, oliko hereillä.

– Tota... Liisa aloitti. – Voinko mää tulla tänne yöks, kun mää en voi mennä nyt kotiinkaan? Siellä on ihan hirvee fiilis.

– Joo... tule sisään vaan. Osmo avasi hämmentyneenä oven kokonaan.

– Olikos jo nukkumassa?

– Olin... taikka ei se mitään...

Liisa vilkaisi huonetta. Pinttynyt tupakanhaju huokui kaikkialta, tapeteista, verhoista, lattiamatosta, tuolinpäällisestä. Sängyssä oli kuitenkin hohtavan valkoiset lakanat. Ne hokuttelivat. Liisa oli todella väsynyt.

– Mene sinne sänkyyn nukkumaan, Osmo sanoi ja alkoi irrottaa matrassia rinkkansa päältä. – Mä voin nukkua lattialla.

Liisa riisui takkinsa ja saappaansa ja villapaitansa ja farkkunsaa ja kaivautui nopeasti lämpöisiin lakanoihin. Hän katseli, kun Osmo levitti makuupussin matrassin päälle.

– Etkö sää vois tulla tänne mun viereen nukkuun...?

Osmo näytti niin hämmästyneeltä, että Liisa sai vaivoin hillittyä nauruaan.

– Tarkotatko sä, että mä tulisin sinne sänkyyn?

– Tarkotan. Liisa teki tilaa viereensä.

Sänky oli kapea, ja Liisa sai kuin vahingossa painettua poskensa Osmon olkapäälle.

Annikki heräsi merkilliseen kolinaan, ihan kuin jokin iso esine olisi kaatunut salin puolella. Hän kohottautui sängyllä. Antinkin kuorsaus oli katkennut, vaikka mies muuten oli yhä umpiunessa. Annikista kuulosti kuin seinän takana olisi nyt raahattu jotakin painavaa lattialautoja pitkin. Hän nousi ylös ja otti ompelukoneen päältä aamutakkinsa. Tossut tuntuivat kylmiltä jalkoihin.

Annikki hiipi pimeään eteisen poikki. Kun hän avasi salin oven, ensimmäisenä tuli vastaan pistävä viinanhaju. Annikki napsautti valon päälle.

– Erkki!

Erkki makasi lattialla toppatakin karvareunainen huppu silmillään. Kaksi tuolia oli surkeasti kumollaan, matto oli

Rakastettujen Metsoloiden tarina jatkuu!

Metsolan perheen jäsenillä on edessään muutosten ajat, kun Erkin rinneprojekti etenee. Avioliittoja solmitaan ja puretaan, ja yksi luku Leppävaaran tilan historiassa päättyy, kun lehmät annetaan pois. Arkeen mahtuu iloa ja rakkautta, mutta murheiltakaan ei välttyä: auto-onnettomuus, ihmissuhteiden karikot ja yritysongelmat tuovat omat haasteensa perhepiiriin. Elämän ilot ja surut kohdataan Leppävaarassa kuitenkin aina yhdessä.

Metsolat on rakastettu suomalainen draamasarja, jota esitettiin alunperin 1993–1995. Kuvitteelliseen kainuulaiseen Hoikan kuntaan sijoittuva sarja seurasi Metsoloiden perhettä, jonka monenlaiset ihmiset ja tarinat ostuivat lähelle miljoonien suomalaisten katsojien sydämiä.

Kirjasarjan kirjoittajatiimi koostuu myös *Metsolat*-televisiosarjaa käsikirjoittaneista suomalaisen tv-alan ammattilaisista.